

то мало-по-мало намѣрили си мѣсто при законъ-тъ. Тѣ бѣхъ правовѣрующи Іудеи, кои-то ся располагахъ на вѣнкашиж-тѣ си праведность и не можехъ да търпѣхъ кротко-то ученіе на Евангеліе-то. Садукееитѣ бѣхъ невѣрующитѣ человекци кои-то считахъ за истинно само онова кое-то можяхъ да видятъ и разбирѣхъ.

За тѣхъ Христово-то ученіе въ кое-то невидимо-то струва всичко не бѣше сгодно. Двѣ-тѣ секты ся съгласихъ въ това че отъ едно съвършено обновленіе на сърце-то и серіозно самоотричаніе катко го изискуваше Христіянство-то не искать да знахъ нищо, и въ гордо-то имъ упованіе въ тѣхно-то по-чисто Богопознаніе прѣзирахъ Христіянство-то. Това послѣдне-то прѣпятствіе не прѣчеше на Апостола Павла между, *язычници-тъ*, и за това тѣ бѣхъ по-достѣпни за Евангеліе-то отколко-то бѣхъ Іудеитѣ, ако и чрѣзъ съборищата имъ, въ най-повече градове-тѣ бѣхъ и приготвили пхъ за Евангеліе-то. Едно голѣмо число ся обърнѣли и, почти въ всякой градъ Апостолъ Павелъ можеше да състави Христіанскы общества. Идолослуженіе-то бѣше на мнозина противно, защото-то почнѣхъ да познавать че то гы измамува; тѣхни-тѣ най-мѣдри при всичко-то имъ размышляваніе не можѣхъ да достигнѣхъ до една явна несъмнителна вѣрѣ, защото-то имъ липсуваше откровеніе-то; чрѣзъ стары прѣдреченія, кои-то ся съхранявахъ между язычески-тѣ народы, распространи ся въ това сѣще врѣме очякваніе-то, че